

Књига пророка Данила — сто шездесет прва

Улога Рима у утврђивању визије библијског пророштва: детаљно разматрање једанаестог поглавља Књиге пророка Данила

Jeff Pippenger
2024-03-27

Визија једанаестог поглавља Данила представља главну референтну тачку за све визије библијског пророчанства, а визија једанаестог поглавља утемељена је симболом Рима.

И у та времена многи ће устати на цара јужнога; и разбојници из твога народа узвисиће се да утврде виђење; али ће пасти. Данило 11:14.

Џоунс се на следећи начин осврће на претходни стих:

„Када су Амореји напунили меру свога безакоња, њихово место дато је Израилу, Божјем народу. Када је Израил, идући путем незнабожаца, такође напунио чашу безакоња, Бог је подигао Вавилонско царство и све узео. Када је Вавилон напунио чашу свога безакоња, власт је пренета Персији. А када се анђеол одвратио због злоће Персијанаца, тада долази кнез Грчке и односи је.“

„И докле је имала да траје сила Грчке? Када је требало да буде сломљена? ‘Кад преступници наврше меру.’ Тај народ стоји док не испуни меру свога безакоња, а затим се власт преноси на друго царство. Та сила на коју је била пренета била је римска, као што сазнајемо из Данила 11:14. ‘И у она времена подићи ће се многи на цара јужнога; и насилници између твога народа подигнуће се да утврде виђење, али ће пасти.’ Овај народ је означен као народ разбојника — синови разбојника, како каже маргина текста.“

„То су они којима се царство сада даје, и ради чега? — ‘Синови разбојника узвисиће се да утврде виђење.’ Када овај народ ступи на позорницу, тада настаје оно што утврђује виђење, оно што је један велики предмет виђења, једна главна прекретница у току виђења које је Бог кроз пророке дао за сва времена.“ А. Т. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

Džons каже да када римска сила „stupi na pozornicu, tada ulazi ono što uspostavlja” ... „liniju viđenja koju je Bog dao preko proroka za sva vremena.” U Milerovoj istoriji protestanti su učili, kao što sada čini laodikijski adventizam, da razbojници tvoga naroda predstavljaju Antioha Epifana, seleukidskog cara koji je vladao od 175. do 164. godine pre n. e. On je bio pripadnik seleukidske dinastije, koja je bila jedna od grčkih država naslednica nastalih raspadom carstva Aleksandra Velikog. Neslaganje oko ovog pitanja bilo je toliko određeno u mileritskoj istoriji da je poistovećivanje Antioha Epifana prikazano na pionirskoj karti iz 1843. godine.

Упућивање на Антиоха на карти представља једино упућивање на нешто што се не налази у Божјој пророчкој Речи. Оно је ту да побије лажна учења протестаната тог раздобља, што је сада лажно учење лаодикијског адвентизма. Да ли је Вилијам Милер схватао дубину

важности разумевања да је Рим земаљска сила која успоставља „линију визије коју је Бог дао преко пророка за сва времена“, сумњиво је, али је то било довољно јасно да чврсто одбрани чињеницу да Рим успоставља визију.

Где нема визије, народ пропада; а блажен је онај који држи закон. Приче 28:14.

Соломон је забележио да, где нема визије, народ пропада, а хебрејска реч „визија“ у четрнаестом стиху иста је као и у Соломоновој пословици. Визија је питање живота или смрти, а „визија“ је утврђена симболом Рима. Реч „визија“ у четрнаестом стиху иста је она реч која се за визију употребљава у другој глави Авакума.

Стајаћу на стражи својој, и поставићу се на кулу, и пазићу да видим шта ће ми рећи, и шта ћу одговорити када будем укорен. И Господ ми одговори, и рече: Запиши утвару, и учини да буде јасно на плочама, да може трчати који је чита. Јер је утвара још за одређено време, али на крају ће проговорити, и неће слагати; ако и оклева, чекај је; јер ће сигурно доћи, неће закаснити. Авакум 2:1–3.

Реч „укорен“ у првом стиху значи „расправљао се с“. Вилијам Милер био је стражар који је био постављен на кулу у историји покрета првог и другог анђела; и када је, у пророчком симболизму, упитао шта треба да одговори у расправи своје историје, било му је речено да запише виђење, које је утврђено симболом Рима. У складу с том чињеницом, када су милерити сачинили пионирску карту из 1843. године, у испуњењу ова три стиха из Авакума, указали су на само средиште расправе у коју су ступили. Они, без сумње, нису разумели да њихово позивање на неразуман аргумент да је Антиох Епифан сила која је утврдила виђење представља расправу из другог поглавља Авакума; али је сестра Вајт рекла да је та карта била „управљена руком Господњом, и не треба да буде мењана“, те је стога позивање на расправу на карти било од Божје руке.

Милерити су исправно разумели да је прво разочарање 19. априла 1844. године означило почетак времена одлагања, на које се упућује код Авакума, а такође и у Матејевој причи о десет девојака. Такође су разумели да су та два пророштва непосредно повезана са дванаестим поглављем Језекиља, где Језекиљ указује на временски период у коме ће се испунити дејство сваког виђења. Та реч „виђење“ јесте иста јеврејска реч коју сада разматрамо. Зато је Џонс у праву када каже: „Када“ Рим „ступи на позорницу, тада настаје оно што утврђује виђење, оно што је један велики предмет виђења, једна главна прекретница у линији виђења коју је Бог дао кроз пророке за сва времена.“ Рим утврђује целокупно виђење Божје пророчке Речи, а још одређеније, управо је Рим онај темељ на коме је изграђена читава структура једанаестог поглавља.

Када сестра Вајт упућује на коначно испуњење једанаестог поглавља Данила и изјављује да ће се „већи део историје која се одиграла у испуњењу овог пророчанства поновити“, она указује на то да су историје из једанаестог поглавља, које су већ биле испуњене, представљале праслику завршних стихова једанаестог поглавља Данилове књиге. Предмет завршних стихова једанаестог поглавља јесте цар севера, који ту представља савремени Рим. Стога су историје из једанаестог поглавља Данила, које се понављају, историје које

представљају Рим.

У последњих шест стихова једанаестог поглавља савремени Рим (цар севера) осваја три географске силе. У четрдесетом стиху он осваја цара југа (бивши Совјетски Савез 1989. године), славну земљу (Сједињене Америчке Државе у ускоро долазећем недељном закону) и Египат (цео свет, представљен Уједињеним нацијама). У Данилу 11 пагански Рим је приказан како осваја три географске силе да би загосподарио тада познатим светом, а затим је папски Рим приказан како осваја три географске силе да би загосподарио земљом.

Незнабожачки Рим се први пут помиње у овом поглављу у четрнаестом стиху, како би био означен као симбол који утврђује виђење, али његов успон на власт није разматран све до шеснаестог стиха. Царство Александра Великог било је подељено на четири дела у испуњењу Божје пророчке Речи, али су се та четири дела убрзо сажела у два главна супарника, који су у пророчком казивању, које се наставља до завршетка поглавља, означени или као цар југа или као цар севера. У четрнаестом стиху помиње се растућа сила Рима као сила која ће утврдити виђење, али предмет о коме се говори јесу борбе између остатака Александровог царства, представљених царем севера и царем југа.

У петнаестом стиху, та два цара су још увек заузета својом борбом, и цар севера надвладава. Али у шеснаестом стиху долази Рим, и стих каже: „Али онај који долази против њега“, што значи да, када Рим дође против северног цара који је управо надвладавао јужног цара, цар севера неће моћи да одоли Риму. Рим надвладава, а у шеснаестом стиху Рим је такође требало да стане у славној земљи Јудиној. У седамнаестом стиху Рим ће „управити лице своје да уђе са силом свега царства свога“. Уклонио је северног цара који није могао да му одоли, затим је заузео Јуду, а потом је ушао у Египат.

И у то време многи ће устати против цара јужнога; и насилници из народа твога узвисиће се да утврде виђење; али ће пасти. Тада ће доћи цар северни, насуће опсадни насип и узеће најутврђеније градове; и мишице југа неће одолети, ни његов изабрани народ, нити ће бити снаге да се одоли. Али онај који дође на њега чиниће по својој вољи, и нико неће моћи стати пред њим; и стајаће у славној земљи, која ће његовом руком бити опустошена. И окренуће своје лице да уђе са силом целог свога царства, и праведни ће бити с њим; тако ће учинити; и даће му кћер жена, да је поквари; али она неће стати на његову страну, нити ће бити за њега. Данило 11:14–17.

Побеђивање приказано у овим стиховима представља испуњење осмог поглавља Данила.

И из једнога од њих изиђе мали рог, који поста веома велик према југу и према истоку и према красној земљи. Данило 8:9.

Мали рог из деветог стиха јесте незнабожачки Рим, а девети стих показује, у сагласности са стиховима четрнаест до седамнаест из једанаестог поглавља, да ће незнабожачки Рим, преузимајући власт над светом, покорити три географска подручја. Та подручја била су југ (Египат), исток (Сирија, цар севера) и красна земља (Јуда). Историја стихова шеснаест и седамнаест представља праслику историјског тростепеног освајања модерног Рима у стиховима четрдесет до четрдесет три, јер, као што је сестра Вајт изјавила: „Већи део

историје који се одиграо у испуњењу овог пророштва поновиће се.“

„Иако Египат није могао одолети Антиоху, цару севера, ни сам Антиох није могао одолети Римљанима, који су сада дошли против њега. Ниједно царство више није било у стању да се одупре овој сили у успону. Сирија је била освојена и придодата Римском царству када је Помпеј, 65. године пре Христа, лишио Антиоха Азијатика његових поседа и свео Сирију на римску провинцију.

„Иста сила је такође требало да стане у Светој земљи и да је прождре. Рим је ступио у везу са Божјим народом, Јеврејима, савезом, 162. године пре Христа, од ког датума заузима истакнуто место у пророчком календару. Он, међутим, није стекао власт над Јудејом стварним освајањем све до 63. године пре Христа; а потом на следећи начин.“

„По Помпејевом повратку са његовог похода против Митридата, цара Понта, два супарника, Хиркан и Аристокбул, борила су се за престо Јудеје. Њихов спор изнесен је пред Помпеја, који је убрзо увидео неправедност Аристобулових претензија, али је желео да одложи одлуку у том питању до после свог одавно жељеног похода у Арабију, обећавајући да ће се потом вратити и уредити њихове послове онако како буде изгледало праведно и прикладно. Аристокбул, проникнувши у Помпејева стварна осећања, пожуре натраг у Јудеју, наоружа своје поданике и припреми се за снажну одбрану, решен да, по сваку цену, задржи круну за коју је предвидео да ће бити досуђена другоме. Помпеј је помно пратио бегунца. Када се приближио Јерусалиму, Аристокбул, почевши да се каје због свога поступка, изађе му у сусрет и настоја да уреди ствар обећавајући потпуну покорност и велике суме новца. Помпеј, прихвативши ту понуду, посла Габинија, на челу једног одреда војника, да прими новац. Али када је тај генерал-лајтнант стигао у Јерусалим, затекао је капије затворене пред собом, и са врха зидина му је речено да град неће остати при том споразуму.“

„Помпеј, не да би дозволио да на такав начин буде обманут некажњено, стави у окове Аристокбула, кога је задржао код себе, и одмах пође на Јерусалим са свом својом војском. Присталице Аристобулове биле су за одбрану града; Хирканове — за отварање врата. Како су ови потоњи били у већини и надвладали, Помпеју је био омогућен слободан улазак у град. Потом се Аристобулови приврженици повукоше на храмску гору, с потпуном решеношћу да бране то место, као што је и Помпеј био решен да га покори. На крају три месеца у зиду је начињен пролом довољан за јуриш, и место је освојено оштрицом мача. У страшном покољу који је уследио, дванаест хиљада људи било је побијено. Био је то потресан призор, примећује историчар, видети свештенике, заузете у то време божанском службом, како мирном руком и постојаном намером настављају своје уобичајено дело, привидно несвесни дивљег метежа, иако су свуда око њих њихови пријатељи били предавани клању, и иако се често и њихова сопствена крв мешала с крвљу њихових жртава.“

„Пошто је окончао рат, Помпеј је срушио зидине Јерусалима, пренео неколико градова из јурисдикције Јудеје под јурисдикцију Сирије и наметнуо Јеврејима данак. Тако је Јерусалим по први пут освајањем доспео у руке оне силе која је требало да „дивну земљу“ држи у свом гвозденом стиску док је не би сасвим прогутала.

„Стих 17. И окренуће лице своје да уђе са силом свега царства свога, и праведни ће бити с њим; тако ће учинити: и даће му кћер женску, да је поквари; али она неће остати на његовој страни, нити ће бити за њега.“

„Епископ Њутн доноси друго читање овога стиха, које, како изгледа, јасније изражава смисао, и гласи овако: ‘Он ће такође управити своје лице да силом уђе у цело царство.’ Стих 16 довео нас је до освајања Сирије и Јудеје од стране Римљана. Рим је раније већ покорио Македонију и Тракију. Египат је сада био све што је преостало од Александровог ‘целог царства’, а што још није било подвргнуто римској власти, те је та сила сада управила своје лице да силом уђе у ту земљу.” Урија Смит, *Daniel and the Revelation*, 258–260.

Већ смо, више него једном у овим чланцима, запазили како се тридесети и тридесет први стих једанаесте главе Књиге пророка Данила подударају са четрдесетим и четрдесет првим стихом, а историја тридесетог и тридесет првог стиха такође се подудара са ишчупавањем три рога.

Посматрах рогове, и гле, међу њима изиђе други, мали рог, пред којим се три од првих рогова ишчупаше с кореном; и гле, на том рогу беху очи као очи човечије, и уста која говораху велике ствари. ... И о десет рогова што му беху на глави, и о другом који изиђе, пред којим три падоше; о оном рогу који имаше очи, и уста која говораху врло велике ствари, и чији изглед беше силнији од изгледа његових рогова. Данило 7:8, 20.

Као што Данило 8, 9. стих, представља три географска подручја освајања којима је пагански Рим био утврђен на престолу, тако је и чупање рогова (који представљају Херуле, Остроготе и Вандале) представљало три географска подручја освајања којима је папски Рим био утврђен на престолу. Обе те историје подударају се са стиховима четрдесет до четрдесет три у Данилу 11, а чупање три рога подудара се са историјом стихова тридесет и тридесет један.

„СТИХ 8. Посматрах рогове, и гле, међу њима израсте други мали рог, пред којим бише ишчупана с кореном три од првих рогова; и гле, на том рогу беху очи као очи човечије, и уста која говораху велике ствари.“

„Danilo je posmatrao robove. Među njima su se pojavili znaci neobičnog kretanja. Jedan mali rog (isprva mali, ali potom jači od svojih drugova) progurao se među njima. Nije se zadovoljio time da mirno pronađe svoje mesto i da ga zauzme, nego je morao da potisne neke od ostalih i prisvoji njihova mesta. Tri carstva bila su iščupana pred njim. Taj mali rog, kao što ćemo kasnije imati prilike da potpunije zapazimo, bio je papstvo. Tri roga iščupana pred njim bili su Heruli, Ostrogoti i Vandali. A razlog što su bili iščupani bio je taj što su se protivili učenju i pretenzijama papske hijerarhije, pa stoga i prevlasti rimskog episkopa u crkvi.“

„И на том рогу беху очи као очи човечје, и уста која говораху велике ствари“ — очи су прикладан знак проницљивости, проникнућа, лукавства и далековидости папске хијерархије; а уста која говоре велике ствари јесу прикладан симбол охолих претензија римских епископа.“ Урија Смит, *Данило и Откривење*, 132–134.

Рим је тај који успоставља визију библијског пророштва, а нарочито визију из једанаестог поглавља Данила. У том поглављу велики део пророчке историје, који се испунио пре милеритског покрета, требало је да буде поновљен у последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила. Освајање трију географских препрека, којим су и пагански и папски Рим били утврђени на престолу, представљено је у једанаестом поглављу, а та два приказа представљају предобразац времена када ће савремени Рим поново бити утврђен на престолу. Рим је тај који успоставља визију, а Павле поистовећује да се папски Рим открива у своје време.

Да вас нико не превари ни на који начин; јер тај дан неће доћи док најпре не дође отпад, и не открије се човек греха, син погибљи; који се противи и уздиже изнад свега што се назива Богом или чему се указује поштовање; тако да он, као Бог, седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог. Зар се не сећате да сам вам ово говорио још док сам био код вас? И сада знате шта га задржава да би се открио у своје време. 2. Солуњанима 2:3–6.

Папство је заузело престо као пето царство библијског пророштва 538. године, и многи који разматрају шести стих, без сумње би претпоставили да Павле мисли да ће „Папство бити откривено 538. године“. То може бити тачно, али је у најмању руку споредна истина онога што је Павле означавао. Павле, као и сви пророци, говори више о последњим данима него о сопственом временском раздобљу. Он је указивао на то како ће папство бити пророчки откривено, јер је као пророк био у сагласности са свим осталим пророцима. Ред на ред, они који немају виђење, гину; а они који немају виђење, немају га зато што не знају шта утемељује виђење. Знати да Рим утемељује виђење јесте разумевање од животне или смртне важности. Павле, у сагласности с осталим пророцима, показује да је оно што открива папски Рим, који је Рим последњих дана, „његово време“. Пророчко „време“ повезано са Римом јесте оно што открива шта је и ко је Рим.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Апостол Павле је у својој другој посланици Солуњанима прорекао велики отпад који ће довести до успостављања папске власти. Он је изјавио да дан Христов неће доћи, ‘док најпре не дође отпад, и не открије се човек греха, син погибљи; који се противи и подиже изнад свега што се зове Бог, или се поштује, тако да ће он сести у храм Божји као Бог, показујући себе да је Бог.’ И поврх тога, апостол упозорава своју браћу да ‘тајна безакоња већ дејствује.’ 2. Солуњанима 2:3, 4, 7. Већ у том раном добу видео је како се у цркву увлаче заблуде које ће припремити пут за развој папства.“

„Мало-помало, испрва потајно и у тишини, а затим све отвореније како је јачала и овладавала умовима људи, ‘тајна безакоња’ настављала је своје обмањујуће и богохулно дело. Готово неприметно, обичаји незнабоштва нашли су свој пут у хришћанску цркву. Дух компромиса и прилагођавања био је за извесно време обуздаван жестоким прогонствима која је црква подносила под паганством. Али када су прогонства престала и хришћанство ушло у дворове и палате царева, она је одложила смирену једноставност Христа и Његових апостола ради раскоши и охолости паганских свештеника и владара; и уместо Божјих захтева, увела је људске теорије и предања. Привидно обраћење

Константина, почетком четвртог века, изазвало је велико радовање; и свет, заогрнут привидом праведности, ушао је у цркву. Сада је дело кварења брзо напредовало. Паганство, иако је изгледало као да је побеђено, постало је победник. Његов дух је управљао црквом. Његове науке, обреди и сујеверја били су уткани у веру и богослужење оних који су се називали Христовим следбеницима.“

„Овај компромис између паганства и хришћанства довео је до развоја ‘човека греха’, који је у пророштву унапред објављен као онај који се противи Богу и уздиже себе изнад Бога. Тај огромни систем лажне религије ремек-дело је Сотонине силе — споменик његових настојања да себе постави на престо како би владао земљом по својој вољи.” Велика борба, 49, 50.